

Sedaj sem opazila, da je bila zelo stara... Sključila se je vsa, upognila.

Zmanjšala se je in strašno posušila. Ustnice so ji osinele. Oči ugasle.

Tresla se je po vsem telesu.

»Dobra, dobra I-So!« je govoril Bo-Bo, jedva zadržujoč jok.

Starka se je s silo dvignila. S pojemajočimi rokami se je začela spenjati na višje veje.

Mamica je hotela iti za njo.

Oče jo je zadržal in rekel tiho:

»Ostani Lo-Lo, mati odhaja od nas...«

Babica je medtem že izginila v gostem listju.

Neopaženo sem se izmaknila in sem jo kmalu dohitela.

Ustavila se je na samem vrhu. Tam, kjer dvigajo zadnje veje črna ramena k nebu.

Sedla je na vejo in oprla glavo ob deblo drevesa.

Dvignila je obraz kvišku. Zahajajoče solnce je oblilo starko z rožnatimi bleski. Zamaknjena je dvignila k njemu roko stara I-So.

Izvil se ji je dolg, prenikljiv krik. Ali se je poslavljala od solnca?...

Roka je naglo omahnila in telo stare babice je otrpnilo, tiho se je...

V tem hipu je črna senca preletela nad drevesom. Enkrat in še enkrat...

Velik črn ptič se je spustil na vejo. Pogledal je I-So v oči.

Klopotal je ječe, kot bi jokal.

Sedela sem, čakala in se nisem mogla premakniti.

Naposled je črni ptič zgrabil telo babice s kremplji in se ves raztegnil.

Dvignil je široka krila, da bi zletel. Odtrgal se je od veje in odnesel I-So.

Počasi je letel, se manjšal v daljavi.

Spremenil se je v malo črno piko. Še hip — in raztopil se je v zlati pustinji neba...

Babica I-So je šla od nas.

(Dalje prih.)

Tole ugani!

*Travnik, mlaka,
glej ga spaka:
vsepovsodi,
v travi, vodi,
plava, skače,
glasno poje...
Veš — li, kdo je?
Ne uganeš mi drugače?
Znaj, zelene ima hlače.*

